

H. Jensen: I Anledning af, hvad den meget ærede Justitsminister bemærkede, skal jeg indskrænke mig til at berøre to Ting. Jeg skal gjentage, hvad jeg udtrykkelig udtalte før, at jeg føler mig forvisset om, at Justitsministeren, ved at forelægge denne Lov, ikke har gjort Andet end sin Pligt, og det har ikke været min Mening i mindste Maade at sige den ærede Minister Noget, som kunde være ubehageligt for ham i saa Henseende. Det andet Punkt er, at naar den ærede Minister mener, at jeg skulde have fremstillet vedkommende Mand's Handlinger paa en overdreven Maade, skal jeg dertil bemærke, at jeg, med Hensyn til alle de Punkter, jeg omtalte, aldeles udtrykkelig holdt mig ordret til, hvad Ministeren selv har oplyst os om i Motiverne.

Ischering: Det forekommer mig, at dette Lovudkast, saaledes som baade den høitæredede Minister og den ærede sidste Taler har bemærket, foreligger med en Art Nødvendighed, men Spørgsmaalet bliver egentlig om Størrelsen af Beløbet, og det vil være meget vanskeligt at afgjøre det ved første Behandling. Dette er et af de Lovudkast, man ikke bør lade gaae gennem Thinget uden at nedlægge et Udvalg, der meget nøie kan overveje det. Det forekommer mig imidlertid, at der altid ved Sager af denne Natur frembyder sig det Spørgsmaal, om Ansættelsen af faste Embedsmænd sikker mod mislig Embedsførelse. Vi faae det ene Exempel efter det andet, der synes at bevise det Modsatte, og jeg siger, at det saavel for denne Mand som for Regjeringsens Skyld havde været bedre, om han ikke havde været fast ansat, men at han, saasnart man var bleven opmærksom paa Mislighederne, var bleven afflediget uden Videre, og en Anden sat i hans Sted. Efter lange muisommelige Undersøgelser, der have adskilligt Uhyggeligt ved sig, just fordi de have maattet foretages paa det Sted, hvor de ere foretagne, er han bleven afflediget, og nu skal hans Forhold igjen her undersøges offentlig, Noget, der til en vis Grad ligger i Sagens Natur. Jeg kommer bestandig tilbage til, at vi gjøre hverken vedkommende Mand eller Staten nogen Tjeneste

ved at beholde den overdreven store Mængde fastlønnede, pensionsberettigede Embedsmænd.

Justitsministeren: I Anledning af, hvad den ærede Rigsdagmand bemærkede, skal jeg blot gjøre den Erindring, at Inspektørerne ved Straffeanstalterne udtrykkeligt ere opførte i Lønningssloven af 19de Februar 1861, og at det ikke har staaet i Regjeringens Magt at foranstalte denne Mand entlediget, før det forelaa, at der ikke blot var en løs Angivelse tilstede, men at hans Forhold virkelig var misligt. Saasnart Ministeriet kom i Besiddelse af Oplysninger i saa Henseende, blev han suspenderet, og en Anden sat i hans Sted, hvorefter der nedfattes en Kommission til at paadømme Sagen, og dette havde da tilsidst hans Entledigelse til Følge.

Ischering: Der er egentlig ikke nogen Uoverensstemmelse mellem den høitæredede Minister og mig, men jeg mener, at det jo ikke var nødvendigt, at det skulde staae i Loven af 19de Februar 1861, at Inspektører ved Fængslerne skulle have fast Ansættelse. Derfor den høitæredede Minister androg paa, at saadanne Embedsmænd under hans Bestyrelse ikke skulle ansættes fast og med Pensionsberettigelse, saaledes at han havde det i sin Magt uden anden Undersøgelse end den, der fremgik af hans Nærmestes Dom, at affledige dem med et vist Varsel, vilde Thinget vistnok ikke sætte sig derimod. Der er altsaa Spørgsmaal om, hvorvidt det Princip er rigtigt, som ved Regjeringens eget Dnske og ved en ofte temmelig uvillig Tilslutning fra Thingets Side er bleven fastholdt, at man har denne store Mængde Embedsmænd med fast Lønning, som Regjeringen ikke kan affledige uden at gjøre alle disse Komplimenter, og som vi siden maae give Pension, fordi de ikke have forsynet sig nok til at blive dømt fra Embedet, men dog for meget til at blive deri.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovudkastets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 48 Stemmer mod 5.